

Armasta Jumalat

ja ligimeft kui iseennast.

Üks meie naismisjonärideft päästab Iõunamere
saare elaniku lapse enneaegseft surmast.

Aegu iseloomustavad märgid.

E. H. Christjan.

Igal ajal on oma iseäralised; iga rahwapõlv leiab end iseäraliste hädasohtude, võimaluste ja küsimuste ees. Viimased on kas filosoofilised ehk waimlised, või jällegi majanduslikud ja sünnitavad või toovad esile seda, mida „ajawaimuks“ nimetatakse.

Nõnda eraldas end usupuhastusaegne ajajärg täielikult nõndanimetatud pimedast keskajast ja 19. da aastasaja esimene weerand samuti nüüdsest, kahekümnenda aastasaja esimestest aastakümnetest. Ehk küll minewiku uurimine kasulik ja waated tulewikku wõiwad tähtsad olla, kõige tähtsamaks jääb siiski meie eneste eluaja tundmine. Kui meie selle hoolitusesse jätame, siis jääme kindlasti pimedusesse. Kristus tundis oma aja tähendust, sellepärast laitis ta selleaegset rahwa waimulikkude juhtide ülespidamist selles sihis, öeldes: „Teie salalikud, küll taewa nägu mõistate äraarwata, eks teie siis ei wõi ka aegade tähti ära arwata.“ Matt. 16, 3.

Kõrgel üle kõige muu seisab Jumala sõna ja tema tahtmine. Ka oma aega ei saa meie mitte ennem mõista, kui meie seda Jumala sõna walgel tähele paneme. Piibli prohwetlikud ettekuulutused kujutavad meile ette tulewaid rahwapõlwi. Need on juba enne käsitanud Paabeli, Pärsia, Kreeka ja Rooma walitsuswiise ja kunsti.

Pühakirjas leiame samuti etteütelist Kristuse lihaksjaamise, apostliteaegsete päewade ja usupuhastuse aja kohta. Aga kõige rohkem loeme piiblist wiimastest päewadest ja Kristuse tulemise ning maailma lõpu eelsest ajast. Seda wiimast aega wõrreldakse Noa, Setti ja Jerusalemma häwitamise päewade ajaga. Matt. 24, 37—39.

Ehk meil küll Kristuse tulemise päew teada ei ole, siiski wõime meie omaaegsete ajamärkide kaudu oletada, et see ligi on.

Üldiselt ollakse sellega nõus, et meie aeg mitteharilik ehk iseäralik aeg on. Tema eraldab end igal alal ja igas suhtes kõikidest endistest aegadest. Meie elame suurte sündmuste ajajärgul, puutugu see kas hiigla laewade ehitamist, waranduste kogumist, ühingutesse koondumist, sõdasid jne., olgu need kas heaks või pahaks otstarbeks. Maailm on täis rahutust ja kindluseta olekut, ning asub suurte sündmuste oote- ja neile ettewalmistuse tähe all, misugustel piirita tähtsus on. Kas ei ole meil sellepärast põhjus küsida, kas ehk meie juba wiimase aja sees ei ela, misugusest ajast piibel räägib, ja kas meie mitte Kristuse tulemise aja sees ei seis?

Kui meie piibli prohwetli kuulutusi wiimase aja kohta loema, siis leiame, et need just täpselt meie aja sündmustele wastawad. Kristuse ettekuulutuse järele

pidi maailm wiimase ajal täis sõjakära olema. Matt. 24, 6. 7. Nõnda näeme meie täna, kohe peale hiljuti lõppenud kõige suuremat sõda, et maailm jällegi sõjahimust kinnihaaratud on ja end wõitluste jaoks ette walmistab. Euroopal on täna rohkem sõdureid, kui 1914. aastal. Räägitakse küll rahust, kuid walmistatakse ette sõjale.

Alles hiljuti seletas üks kuulsam jutlustaja Euroopas: „Praeguse aja hädasoht ei peitu mitte paganluses, waid kristlikus kultuuris, mis aga tõelikult ilma Kristusega on, ja nõndanimetatud kristliku Euroopa militarismis ja materialismis.“

Piibel ütleb et wiimase ajal suured paganate hulgad üles astuvad ja et „Hommikumaa kuningad“ end wiimaseks wõitluseks walmistama saawad. Joel 4, 9—12; Jlm. 16, 12—16

Juba on kollane rahwatõug wäsinud Britti, Ameerika ja Prantsuse walitsusest. Jaapanis, Hiinas ja mõningates teistes maades walmistatakse end üleilmsele sõjale lääne kultuuri wastu.

Ka kuulutas Onnistegija ette, et wiimase ajal saab ülekõhus wõimust wõtma. Matt. 24, 14. Nõnda awaldab end igal pool wastuhakkamise ja rahutuse waim, kodu, koguduse, ülemuse ja seaduse wastu. Jääranis awalikult astub see esile noorte seas. Selle wili on kaugele ulataw noorjoo liikumine Euroopas. Noor-türklasted, Noor-Hiina liikumine, uuenduslikud püüded Wenemaal, Pärsias, Indias, Koreas, Egiptuses ja Ameerikas on wastuhakkamise waimu pinna wõtmise awaldused. Igal pool on noorjugu enda kätte tüüri külge pannud. Mitmel maal on see liikumine end kas poliitilisel või majanduslikul, ehk jällegi usulisel alal tunda annud.

See haarab isegi üliõpilasi ülikoolides. Alles hiljuti oli Kuubas, Hawanna ülikoolis, 2000 üliõpilase wastuhakkamine. Järgi Hiinas ja Indias on arwurikkad üliõpilaste rahutused maad leidnud ja ka Ameerika ei ole sellest wabaks jäänud. Jumalalarmatuse waim awaldab end paljudes tõrkumistes ja tööliste rahutustes.

Järgmine, kurb, meie aega iseloomustaw ajamärk on kohutaw jumalalalgamise suurenemine. Ameerika waatab hirmunult ja põrutatult kuriteguse suurenemise laine peale. Igal aastal on seal umbes 10,000 tapmist. Euroopas on sel alal asjad waewalt paremad. Saksamaal oli 1922. aastal 6382 enesetapmist. Nende seas olid 4970 meesterahwast ja 1299 naisterahwast, kõik kristlased. Üks enesetapmise peapõhjusest on fino. Keegi on waewaks wõtnud järelewaadata 250 kinofilmi, misuguseid Saksamaal on näidatud. Nendest 250 filmist käsita-

Lõikufetänu Leht

„Põllud on ju walged lõikufele — Jeesus“.

Meie olawõte üleilmsest misjonitööst.

Wälismisjoni sekretär: B. E. Beddoe.

Üks tuhat seitsekümmend wiis misjonäri on selle „Lõikufetänu Lehe“ wäljaandja misjoniseltsi poolt wälja saadetud wiimase kuue aasta jooksul, nendest minewal aastal 175 isikut.

See tähendab et peaaegu iga kahe päewa kohta, kõige kuue aasta jooksul, on üks misjonär paganamaadele wäljasaadetud.

Ei ole möödnud ühtegi tundi aastas, kui poleks olnud meie misjonäre reisul, (waata pilt wiimasel kaaneküljel), olgu see kas merel wõi maal.

Paneme pisut tähele meie misjonäride reisu mõnel üksikul päewal aastas, kui sagedasti reisiwad wälja uued ewangeeliumikangelased paganamaadele. Kui meie kuupäewi waliksime, siis näitaks nii mõnigi kuupäew aastas weel palju edukamat pilti, aga siin on aruanne meie keskforralduse poolt just tänase päewa üle, mis on reedel, 29. jaanuaril:

„Üks misjonäride salk, mis koosneb seitsemest inimesest, jõudis täna määratud sadamasse Hiinas. Kaks isikut jõudsid täna Jaapanisse. Mitmed jõuawad paari päewa pärast Filippiini saartele, kuna teised homme reisu sinnasamasse alustawad. Kaks jõudsid täna Ida-Indiasse. Kaks maandusid neil päewil Lõuna-Ameerikas. Üks lahkus Lõuna-Ameerika sadamast kas homme wõi ülehommel. Üks misjonäri pere on teel 14 päewa sõites New-Jorkist Lõuna-Ameerikasse. Eile sõitsid wälja kolm inimest New-Jorkist Lõuna-Ameerikasse, kaks nendest on arst oma naisega, kes üks diplomeeritud halastajaõde on, ja kes Perusse, Titikaka järwe äärde indiaanlaste sekkta tööle sõidawad. Üks mees oma naisega sõida-

wad tulewal nädalal teele Aafrika poole. Üks teine misjonäri perekond on just Indias maandunud.

Need on kõik ühe päewa juhtumised. Üisuguseid sündmustikke — muidugi mitmes teisendis —

wõiks üleslugeda aasta ümber iga päewa kohta. Üisugune ühe päewa sündmustik saaks weel palju sifurikkam, kui meie teada wõiksime, mis meie misjoni keskafutused Euroopas ja Austraalias on teinud samal päewal. See wõtab aga mitmed nädalad aega, enne kui nende aruanded meie juurde jõuawad.

Allpool järgnew kirjeldus näitab, et meie misjoniseltis saadab wälja misjonäre kõigisse maadesse.

A a f r i k a.

Umbes 35 aastat tagasi saatis meie mis-

joni keskforraldus wälja esimesed misjonärid, et asutada walguse keskkohte pimedal maajaol. Täna aga peab sama misjoniseltis ülewal 929 ewangeeliumitöölisi Aafrikas. Mõne üksiku erandiga teie wõite neid leida igas Aafrika osas.

A a s i a.

Wähem kui üks kolmandik aastasada tagasi saatis sama misjoniseltis mehi ja naisi Indiasse ja Kauge-Idasse, ühes saartega. Nüüd on meie Aasia alla kuuluwal maa-alal 1986 töölisi. Need misjonärid wõitlewad seal keeltega, seisuseastmetega ja haigustega, tasandades teed misjonitööle maajaos, kus kõige suurem waesus ja puudus walitseb. Praegu töötawad mitmed meie töolistest Tiibeti piiril, oodates, millal see awab oma wärawad misjonäridele.

Wenad Steffen ja Bethmannu Egiptuses, oma kaastöölisite keskkel.

Lõuna-Ameerika.

Seesama wäsimata edasipüüd mis on maad wõtnud sadandetes misjonärides teistel maadel, täidab ka 542 tödlist samal alal Lõuna-Ameerikas. Neid on leida Andide mäestikust ja indiaanlaste keskelt, wõites tuhandeid ümberpöörnuid Kristusele.

Meksiko ja Kesk-Ameerika,

ühes Lääne-India ja teiste meresaartega seal ümbruses, pinnal töötawad 235 ewangeeliumi tödlist. Kõik need jutustawad paganatele ärälunastamisest Kristuse läbi ja tema armastusest kõige inimesoo vastu. Siis on veel üks teine paganliku pimeduse alla kuuluw maailma osa, mis on samuti nimetamismääriline, need on:

Lõunamere saared.

Neil saartel töötawad 254 misjonäri, keda sama misjoniseltsi poolt ülalpeetakse. Nad töötawad Cooki saartel, Fidjhi-, Hawai-, Jaawa-, Uue Quinea-, Uue Hebridide-, Saalomoni jne. saartel. Mõnedel neist saartest, kus misjonärid töötawad, on walitsemas kõige pimedam paganlus tema kõige alamal astmel.

See töö nõuab ohwreid.

See suur edu misjonitöös paganamaadel on nõudnud suurt ohwimeelsuse hindu; ohwimeelsust

Üks Hiina ebajumalatest, keda kui Jumalat austatakse.

nendelt, kes sellekohaste annetuste kokkupanekust on osa wõtnud ja suurimat ohwimeelsust nende tuhan-

dete poolt, kes on kodupaigas ja selle läheduses elamise mõnusefused mahajättnud, lahkudes oma perekonna liigete, sugulaste ja tuttawate seast, asudes elama wõõra, äärmiselt harimata, toore ja wae-nulise rahwa sekk.

Peale selle ahwardawad veel misjonäre harjumata kliimaolud ja mitmesugused taudid, mis pärismaalaste seas möllawad. Ka arstiabi pole seal kuskilt saada waid peale iseenelele abiandmise jääb ainsamaks abimeheks Jumala wägi.

Et osaltki mõista, mis tähendab misjonäridel lahkumine omaste keskelt, selleks siin paar wäljawõtet misjonäride kirjadest:

„Lahkuda oma wanast isast ja emast sel hommikul oli kõige raskem asi mida mul siamaale elus täita tulnud. Nastates, mil nende wanaduse nõtrus neid oma lastelt suuremat hoolekannet ja abi ootama põhjustab, on neist lahkuda iseäraliselt raske. Wõimata on sõnades wäljendada südamewalu, mida tunneb laps lahkudes wanematest wõib olla neile siin maailmas wiimast korda „ela hästi“ üteldes... Ainsam asi mis mind minema mõjutas oli, et Jumal tahab meid oma töös tarwitada ja teha tagajärjerikkaks suures hingepäästnise töös.“

Teine misjonär kirjutab oma rasketest läbielamistest, kui surm tema ainsama lapse wõõrsil riisunud, muu seas: „Kui Celesta suri, siis tundsin endid täiesti ükshinda olewat wõõral pinnal... Meie matime teda misjoni maa-alale. Kui rahwas selleks juhtumiseks kokku olid tulnud, rääkisin ma mõned sõnad enestele troostiks. Nähes rahwast seisma oma ees puhta wälimusega, kammitud juustega ja puhtate riidetega, näis mulle et Jumal lasi meid tunda rõõmu patuorjuse alt päästetud hingede üle. Jumal on finkinud meile siamaale sel aastal seitsekümmendkolm hinge, keda oleme wõinud nende usu peale ristida.“

Suurem osa neist misjonäridest elab läbi niisugust iseeneohwerdamist, misjogusest enamal jaol meie seast aimugi ei ole. Paljudel maadel leidub wanemaid ja wärskeid haude sellest tõest, et mitmedki meie esitajatest selle töö eduks oma kõige kallima hinna — elu — on ohwerdanud.

Kuid Kristuse käsk kõlab: „Minge kõike maailma!“ See põld on väga laialdane. See töö on alati — kaswaw, alati suurenewate wäljaannete tarwidustega ja wastutustega. Iga aasta nõuab uusi tödlisi, et kõwendada nii lähedal kui kaugel olewaid tödliiniseid. Paljud peawad warsti selleks wälja sõitma, et neil põldudel tööd toetada, kus seda äärmine tarwidus nõuab.

Jumal saab kindlasti õnnistama meie sõpru, kes meile selles, tema auks ja ligemise kasuks ette wõetawas töös, kaasa aitawad.

Islami ahelates.

Paganate häda ja selle põhjused.

Paganate waimulik häda.

Umbes sada aastat tagasi pandi alus meie aegsele misjoniliikumisele, ja kui meie täna misjoniwälje waatleme mis asuwad Hiinas, Aafrikas, Indias ja merede saartel, siis wõime südamest Jumalat tänada selle töö eest, mis seal kordasaadetud on. Aga üks kõik kui imelised kõik jumaliku wäe awaldused paganliku pimeduse üle on, mõtleme siiski alati nende hulkade peale, kes Kristuse armastusest weel midagi ei tea. Wõtame näituseks 400 miljoni Hiinas, 322 miljoni Indias, 180 miljoni Aafrikas, 60 miljoni Jaapanis, kus kaugelt suurem osa rahwast täielikus paganlikes pimeduses elab; ehk samuti paljud maaosad Afganistanis, Tibetis, Portugaalia alla kuuluwad maaalad Aafrikas, Somalimaa selle maajao idakaldal ja weel mõni teine. Kui Kristus täna maa peal oleks,

Kas ei tahaks ka sina, armas lugeja, omale warandust koguda taewasse, et sa wõiksid kord oma Opetajalt kuulda sõnu: „Kuhu mina isiklikult minna ei wõinud, läksid sina minu eest.“ — „Kus mina ei wõinud rääkida, kõnelesid sina minu asemel.“ — „Mis teie iial olete teinud ühele nendest inimeste mu wähemawendade seas, seda olete teie mulle teinud.“

Mat. 25, 40.

W. C.

Read,
misjoni-
sekretär.

India fatiir.

India hädahüüded.

Ükski sulg ei jõua küllalt tõetruult India häda kirjeldada, sest kui meie püüame kõikidele hüüetele ewangeeliumi järele, mis meie kõrwa kostawad, tähelepanu pöördada, siis kuuleme Indiat kõige waljemini hüüawat. Tema hüüded tungiwad meile ka kõige mõjuwamini südamesse. Meil on küll sellel mõõtmata suurel maa-alal misjonijaamu, mis sugused tuletornidena oma walgust keset seda hirmuäratawat pimedust paista lasewad, kuid siiski lasseb see, mida oleme suutnud siamaale teha, meie lõpulewiimatud tööd ainult weel suuremana paista . . . Sää! leidub mitmesu-

guseid religioone, mis suguste arw tuhandetesetõuseb, ka on templeid nii linnades, küldes ja isegi tshunglites, millede kuldsed kuplid jõgede kallastel ja mägede tippudel päikesepaistel säravad; aga India religioonidest ei anna ükski ei lootust ega rahu, waid hoopis selle wastu nad toowad üleslugematuid hädasid 300-miljonilise rahwa peale, olgu see ihulijelt wõi waimliselt. Mehed, naised ja lapsed — kes selles pimeduses on üleskaswanud, on kõik kaugel elawast Jumalast ja tema aulistest töustest. See hukkuw rahwahulk hüüab abi järele. Mida tahame neile wastuseks anda? . . .

Kas ei peaks meie rõõmuga wahendisi koguma ja neisse kohtadesse kuulutajaid saatma, kus neid nii hädasti waja?

C. H. Watson.

Nuanda misjonijaama pärismaalased-õpetajad Kesk-Aafrikas.

siis läheks ta heal meelel neisse maadesse mis täis hingelist pimedust ja ihulikku häda sirutades wälja oma käed nende surmale pühendatud paganate üle, üteldes weel kord kõigile waewatutele ja koormatutele: „Tulge minu juurde ja mina tahan teile hingamist saata.“

Aga Kristus ei ole enam täna nähtawalt meie seas. Astugem sellepärast tema asemel pimeduse ja patu sügawustesse et seal hukkuwatele inimolewustele eluleiba jagada ja neile Kristuse armastusest ja halastusest ja tema, meie eest walatud, kallist werest jutustada.

Ja kui meie ise ei wõi selleks kaugale maale tegewusesse minna, siis wõime hommiikumaa tarkade sarnaselt Kristusele eneste anded tuua ja nende läbi abiks olla neile, kes selleks wälja lähewad.

Thuliku ja waimlise pimeduse maalt.

Paljud tulewad hommiku ja õhtu poolt . . .

Tuhanded ja tuhanded Aafrika pojad ja tütreid waatawad igatsusega ülespoole kust nad walgust ja abi ootawad. Sagedasti kostawad nende hädahüüded meie kõrwu, aga paljudel juhtumistel ei kuule nende hääli ükski inimolemus. Need inimesed ei tea mitte kelle poole nemad abisaamiseks pööravad wõi kust nad eneste hingedele rahu wõiwad leida.

Kuid kindlasti walwawad taewa inglid kaastundlikult nende üle ja püüawad Jumala rahwale nende kohuseid meelde tuletada, et nad rõõmukuulutuse walgust ka neile wiiks, kes pimeduses ja surma warju orus ägawad. Kui wäga wõib küll taewas rõõmu tunda, kui keegi õnnistuse kuulutaja läheneb, et neile kurba-dele rahu- ja rõõmusõnu rääkida ja neid Onnis-tegija piirita armastusega tutwustada. Igal pool pimedates maa-jagudes, olgu see põhjas, lõunas, idas wõi läänes, leidub niisuguseid elunäljaseid inimesi. Olles pettunud ebajumalateenistusest, mida nad seni teinud, ja eneste nõidade wõimetusest, on nad eneste tähelepanu parema asjade poole pööranud, ja püüawad koitwa walguse poole jõuda. Sagedasti on järele jätnud ebajumalate kummardamise ja kaastegemise eneste naabrite ja sõbrate üldiste kommetele.

Mõnikord kantakse nende igatsus suust suhu edasi ja wahest reisis mõni pealik ehk ka wanem sajad kilomeetrid kuni lähema misjonijaamani ja palub seal õpetajat saata, kes tema rahwast elutele juhataks. Enamastel juhtumistel ei ole misjonäriks kedagi käepärast keda palujaga ühes wõiks saata ja peab sellepärast ainult äraütleva wastuse andma.

Nii walus ja raske kui see ka on, ei jää misjonäriks abiliste ja wahendite puuduse pärast teist teed üle. Põrutatult peawad wanad pealikud tühjalt ta-

gasi pöörama. Nad teewad seda raske südamega, teades et nende lootuse täidminek jällegi teadmata ajaks on edasi lükatud. Mõnda on paljud maa-alad „küpsed lõikusele“ täis walminuid, kuldseid wiljapäid kes ainult selle peale ootawad, et neid kofkukogutaks. Kuid keegi ei ilmu lõikusele! Tõesti „tõelisi on pisut!“ Peab kogudus kõigile tõsistele, tungiwatele hüüetele ja palwetele wastama, siis tarwitab ta rohkem saadikuid ja suuremat annetustahlikkust.

Kurjawaimu kummardamine, keda arwatakse elawat selles puutüves.

Alles hiljuti wõtsid ette ka kes mohammedilise Ubesiimia oja pealikut teereisu meie misjonijaama mis 28 päewa wältas. Siit otsisid nad tõsist Jumalat ja rahu eneste hingedele. Nemad ei olnud kartnud eneste kodumaad maha jätta ja üle kõrgete mägede, läbi põliste metsade ja isegi kesk waenuliste suguharude ajukohtade läbireisida koha poole kus nad igatsitud päästjat uskusid leidma. Misjonijaama jõudes awaldasid nad eneste palwe ja neid sai mõni aeg meie misjonäri poolt õpetatud. Kui nad mõnepäewase õpetusaja järele sealt lahkusid, olid nad kõik eneste Onnis-tegijaga tuttawaks saanud ja olid eneste lootuse üle wäga rõõmsad.

Tagasi jõudes eneste külade juurde wõeti neid oma rahwast huwiga wastu, kes kõik heal meel kuulda tahtsid, mida need pealikud on eneste reisul korda saatnud ja nüüd kuulsid nad

pealikutelt et Jeesus neid kõiki armastab. Lühikese aja järele saadeti jällegi misjonäri juurde tungiwa palwega, et neile koha õpetaja saadetakse. Pealikud olid omalt poolt küll kõik teinud mis nemad wõisid, kuid olid seal juures koha tunda saanud, et nemad ise weel rohkem peawad teadma.

Et misjonär ise sel ajal koha minna ei saanud, ega ka mõnda abilist ei wõinud saata, siis määras ta, et üks kohalikkudest pärismaalastest, ustawama-test kristlastest lühikeseaegse külaskaigu peab ette wõtma.

Oma sõbra seltsis wõttis see ette selle pika reisi ja leidis sinna jõudes suure rahwahulga eest, kes

paganliku ebausuga olid lõpuarwed teinud, eneste ebajumalad kõrvaldanud ja Jeesust vastu olid võtnud ning ristitud saada igatsesid. Nende pealikulid olid tõelikud ärapäastjad olnud; nad olid ise Kristust leidnud ja siis olles põlewas tuliduses tõe eest nende väikestest töetundmise warandusest jälle kohe oma rahwale edasiandnud.

Neid inimesi peab muidugi õpetama ja kristlikus usus kinnitama, kuid kes peab seda tegema? Selleks ei ole misjonäriks ega pärismaalisi õpetajaid käepärast ja lähem misjonijaam on 28 päewa teekonna kaugusel.

Praeguse aja sündmused Aafrikas on piibli prohvetikuulutuste täidminek. Laulit nägi juba wanasti selle suure maajao tõmmunahalist poegi ja tütreid eneste käsi Jumala poole väljasirutawat. Meie loeme 68-ma laulu 32. salmis: „Würstid Egiptusest tulewad, Mooramaa sirutab rutuga oma käed Jumala poole.“

Kogudus peab sellepärast, usaldades oma suure Juhataja wäe ja abi peale, elawamale tegewusele ärkama ja rõõmukuulutust kõigile maajagudele laiali kandma.

W. C. Read.

Pimedalt maajaolt.

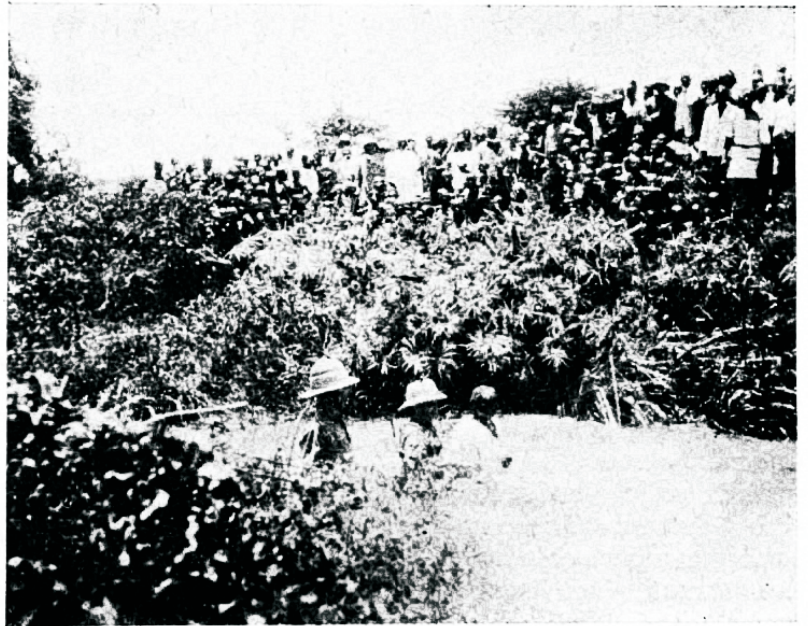
Õhtu-Aafrikas asuwast meie misjonikoolist kadus mõni aasta tagasi üks mustanahaline õpilane ära. Misjonärid ei saanud kindlaks teha kuhu see isik wõis läinud olla. Alles poolteise aasta pärast sai teatawaks, et ta olla tagasiööranud oma kodukohta. Olles täis waimlist tulidust ei jõudnud ta

Agona walitseja, Kuld-Kalbal, kes alati meie jumalateenistusel käib ja meile oma kulul misjoniasutuse ehitab.

mitte ära oodata, kuni teda oleks ristitud, waid läks juba ennem oma ümbruskonnale Kristust kuulutama,

seda rõõmusõnumit, mis mitte üksi sõnades ei seis waid tegudes awaldu. Tema kaheaastase töö jä-

Ristimisõnne, Mwanza, Ida-Aafrikas.

rele jätsid 30,000 neist mustanahalistest, kes ei olnud ainsamarki walget, rääkimata weel misjonäri, näinud, eneste ebajumalad maha ja said kristlasteks.

Õhtu-Aafrikaanlased austawad üht peajumalat, kes taewa ja maa looja on. See Jumal on neile nõnda hea, et nad endid tema poole palwetamisega ja temale ohwerdamisega palju ei waewa. Tema ei tee neile mitte paha, ja kui nemad hädas on, siis aitab ta neid. Neil on aga ka weel teisi nii häid kui kurje Jumalaid, nägematuid ja nähtawaid, misuguseid meie enestele jumaladena ettekujutada ei wõi.

Kaks aastat tagasi saatsid selle maaosa, mis Inglise walitsuse all on, naised, Inglise printsessi Mary'le ühe iseäraliku kingituse. Nad saatsid temale ühe „hõbedase jalgpingi“, ühe iseäralise aga „wäga püha“ tooli ühes palwega, et see suur peajumal, Nyan-kopon, keda inimesed kummardawad ja kelle ette nad mahalangewad, ning kelle austamise päew laupäew on, keda meie, Afschantis, kui ka printsess Mary teenime, kuningalapsele ja tema abikaasale pikka iga ja õnne wõiks osaks saada lasta.“

Sõnum, et inimesed Aafrika ühes osas sedasama Jumalat kummardawad kui Inglismaalgi ja et selle Jumala hingamise päew laupäew on, sai üle kogu Inglismaa teatawaks.

Bern, Schweiz.

E. H. Christian.

Misjonitöö kultuurülesanded.

„Minge ja õpetage kõiki rahwaid.“ Matt. 28, 19.

Kui meie räägime kultuurülesannetest, siis ei mõtle meie esimeses järjekorras mitte seda, mida eneseülendamise mõjul haiglaseliks jäänud eurooplane mõnikord kultuuriks peab.

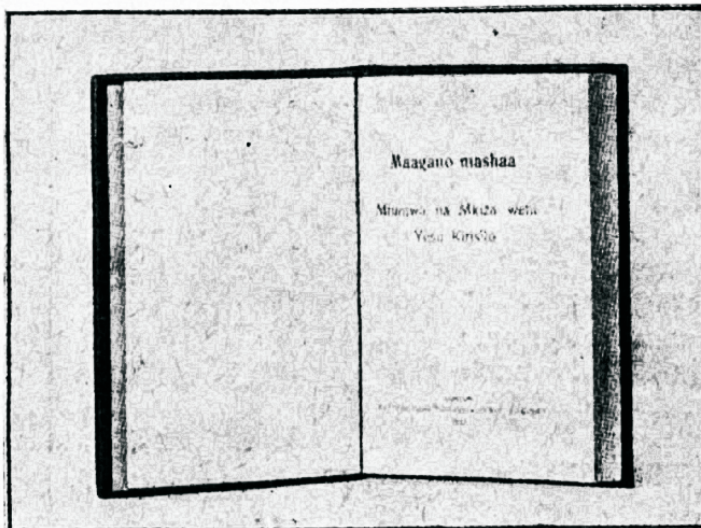
Meie usume palju enam, et nii mõnigi edu tehnilisel ja muil aladel, puht inimliselt seisukohalt waadates, ennem tagurpidi minekut kui edu tähendab. Meie usume aga et algastmel olewal rahwal (kui ka paljudel neist, kes end kultuur-tasapinnal wiibima mõtlewad, kuid kes samuti, kui paganadki, ebausuhelates — kuigi need wast ülekullatuid näiwad — ägawad) kõige ennem elaw Jumal puudub.

See meie kindel teadmine põhjeneb tõeasjadel; sest meie oleme seda wäljas näinud ja kaasaelanud. Kui naised peawad nuttes pealt waatama, kuidas nende praegu sündinud kassikud tapetakse, ja kui ebaloomulikult arenenud hammastega lapsed arahukatakse sellepärast, et muidu kogu suguharule kõige pahemat kardetakse; kui haigeid samasugune hirm tabab ja need saagedasti ifegi enesete naiste eest peawad ära peitma, et neist mitte arandöitud saada, ehk kui peab pealt waatama, kui kogu perekond kartlikult oma ühiku liikme haiguse korral selle põhjust oraakli käest küsib ja kui see hirm surma korral weel piiritult suureneb, siis kuulduw nende ahelate kõlinal, mida wabaduse waenlane on septsenud.

Et Jumal meile oma sõnas rõhutawa käsu on jätanud: „Õtfige kirja seest“, siis on loomulik, et meie peame ka mõistmata algastmel

olewatele inimestele neid warandusi kättesaadawaks tegema. Selle eesmärgi saawutamise abinõuks on esimesel järgul misjonifool. See aratundmine seletab ka seda huwi, mis iga misjonifeltskoolide wastu üles näitab. Teiselt poolt tunnistawad meie kaasusulistest pärismaalastest kirjad, pärast esimest nendekeskset Uue-Testamendi ja teise kirjan-duse kättesaamist, nende suurest rõõmusest, mis meile kõik wäljaandmise kulud ja waewa rikkalikult ära tasub.

Siin juures olewad pildid näitawad mõne raamatu kaanekülgi, mis Wapare ja Wafuaheli keeltes wälja antud.

Waparekeelne Uus-Testament.

E. K o h.

Ewangeelilise kirjan-duse laialilaotamine Ida-Aafrikas.

Meie trükime kirjan-dust Ida-Aafrikas seitsemes keeles ja peagi saab meil wõimalik

olema, weel kahes keeles wälja anda. Ka on meil üks raamat wäljaandmiseks ettevalmistusel, mis iseäranis mohammedlaste jaoks on määratud ja mida meie Islami usuliste seas tahame wälja laotada, kolportööride läbi, kes on mohammedlastest kristlasteks saanud. Opetajad jutustawad et pärismaalased igal pool, kus aga rong peatab, raamatuid müüwad. Meie uue trükipressi abil, mis selle aasta algul kohale jõudis, loodame lugejate nõudeid rahuldada.

W. T. Bartlett.

Kristlikud õpperaamatud Wafuaheli ja Wapare keeles Ida-Aafrika jaoks.

dis, loodame lugejate nõudeid rahuldada.

Kristlik kaswatus misjonikoolides.

Ewangeelium, see rõõmusõnum on kasulik igale seisusele ja wanusele; tema muudab ümber kõigi, kes teda wastu wõtaw.

Kuid enamalt jaolt võimaldab alles sellekohane kooliharidus osawuse seda kõigele maailmale laiali kanda, et see sõnum võimaluse saaks inimeste südamele peale mõjuda. Kui nüüd kooliõpetusel peab tagajärg olema, siis peab see loomulikult kristlikul alusel põhjenema. Niisugust õpetust on wõimata ewangeeliumi usu laialilaotamise püüetest eraldada, ja selle edu on täiesti temast äraolenew. Seitsmenda-

Päewa-Adwentistide misjonitöö keskforraldused on paganamaadel igal pool niisuguse õpetusandmise wiisi sisjeseadnud.

Kui pärismaalased, mehed, naised ja lapsed, peawad nõnda hästi lugeda mõistma, et nad tõde mõista ja us-

kuda ning sellest rõõmu omandada suudawad, siis peab neid enne selleks õpetatama. Kuid sellega ei ole weel kooli ülesanne lõpule wiidud. Paganaid peab ka selles õpetatama, kuidas neil eneste keha eest tuleb hoolitseda, et nende waim wõiks olla wõimaluses waimseid tõdesid mõistma, meelepidama ja kasutama. Ka peab igaüks õppima enda keha puhast hoidma, kõlblikku toitu sööma ja enestele terwislikku eluwiisi omandama. Weel enam: igaüks nendest peab töötama ja seal juures tööd armastama õppima, teades et see tema terwile kasulik on, teda kõlblikuks ja osawaks teeb teiste kasuks töötama. Kes ise rõõmukuulutuse üle rõõmustab, peab ka oma eesõiguseks ja kohuseks tundma, sedasama teistele edasi anda. „Õndsam on anda kui wõtta“. Adwentistide niisugust põhimõtet edendajad koolid on Indiaanlaste suguharude seas, Lõuna-Ameerikas, laialdaselt maad wõtmas. Niisuguse koolitöö tagajärjel on Boliwias wiimase aasta kestel 1400 indiaanlast ewangeeliumi wastu wõtnud. Kuid tarwidus kristlikkude koolide järele on kaugelt suurem, kui meie neid asutada suudame. Niisamasuguseid kooli oleme ka Keis-Aafrikas asutanud; iseäranis arwurikkalt on kooli Rhodeesias ja Njassamaal, kuna Lõuna-Lääne-Aafrika, Portugaalia ja Belgia alla kuuluwatel Aafrikaosadel alles tööga oleme alustanud.

Minult aineline puudus, nii ehituste kui ka õpetuse jaoks, põhjustab meid paljuid abipalweid wastamata jätma.

W. C. Howell.

Jumalik ettenägewus tajandab teed!

Kui meie selleks wahendid kokku kogume, et misjonitöölisi wõiks paganamaadele wäljasaata, siis peakime ka selleks üks silmapilk peatama, et see eest Jumalat tänada, et tema ettenägewus kõigile maile ukseid on awanud. Meie töötoas on üks suur, wana raamat, mille pealkiri on: „Misjonitöö ajalugu“, mis 1824. a. Londonis trükitud.

Sääil sees olewad pildid kujutawad kuidas misjonärid wanamoelistel purjelaewadel üle mere

eneste töösihtkohtadesse sõitsid. Aruannete järele, mis selles raamatus, olid nad kuuest kuni üheksa kuuni reisul, enne kui nad soowitud kohta jõudsid, kuna mõni kord aasta ja paar enne möödus, kui nende üle mures olejad omaksed kodumaal, neilt

S. P. Adwentistide Malamulo misjonikool Lõuna-Aafrikas.

teateid wõisid saada.

Kui teistigi on aga kõik nüüd! Kui meie tööliste wäljasaatmisest räägime, siis näeme neid ettekujutusel kiirrongides sadamatesse sõitwat ja kiirlaewadel meredel sõitwat. Mõne päewa ehk ka nädala jookswul on tööline oma kohal, üks kõik kus ilma kaarel see ei oleks. Nispärast pidi elu maakeral ligi 6000 aastat enda wanades roobastes jookswa ja siis äkki kõik muutuma?

Ma mõtlen, selle seletus ei ole sugugi raske: selle rahwapõlwe eluaeg on kätte jõudnud, kes pidi wiima kuulutust kõigile paganatele, rahwastele, suguharudele ja keeltele. Jumalik ettenägewus lasi just 1844. aasta ümber, mil adwentkuulutus algas, aurulaewa ja raudtee weduri ülesleida.

Meie wõlgname tõesti tänu Jumalale, nende abinõude eest; kuid nende on weel teised juurde seltsinud. Elektri tarwitatakse selleks, et kiirelt ühest kohast teise jõuda, kuna lennukid isegi õhus endale tee on tajandanud.

Meil on tõesti põhjus Jumalat tänada nende wõimaluste eest, mis meile tema töös pakutakse. Tema on meile tee walmistanud, nagu wanasti Israaelile, läbi Punase mere. Kõik need muudatused, iseäranis liikumisealal, on selleks tulnud, et aeg on käes, mil kuulutus peab saama kantud kõigile rahwastele.

W. A. Spiceri ainetel.

Edu misjonitöös

Töö edu Hiinas.

Mõni aeg tagasi reisisin mina ühes meie misjonär W. ja ühe pärismaalase abiliseaga Tschefiang'i maaosasse, Hiinas, et ühte hiinlaste gruppi külastada, kes ebajumalatest olid lahti ütelnud ja endid elawa Jumala teenistusele tahtsid pühendada. Sinna jõudes nägime meie hiljuti ehitatud kirikumüüri 218 hiinlase nimed üleskirjutatud olewat. See pidi tundemärgiks olema, et nemad igatsewalt Jeesuse, Kristuse õpetust tundma õppida tahawad. Kõik need inimesed kuuluvad wiide külasse, mis keset wiljarikkaid orgusi asuwad.

Meid wõeti väga lahkelt wastu ja meie wõõrime seal seekord 83 inimest ristida. Meil on kindel lootus, et veel paljud hiinlased enda ebajumalad mahajätawad ja elawat Jumalat kummardama saawad. C. C. Crisler.

Töö Filippiini saartel.

1925. aasta esimesel poolel said Filippiini saartel ristitud 777 usklikku, misläbi meie liigete arv seal 6065 peale tõusis. Meil on nüüd seal 106 kogudust, 173 hing-päewa kooli, 18 kogudusekooli ja 80 oma palvemaja. Mõni osa sellest misjonipõllust on juba aineliselt peaaegu iseseisew ja meie loodame, et kogu see põld peagi iseseiswaks saab. Nõnda edeneb kristlik misjon, kui sellele kord õige alus on pandud.

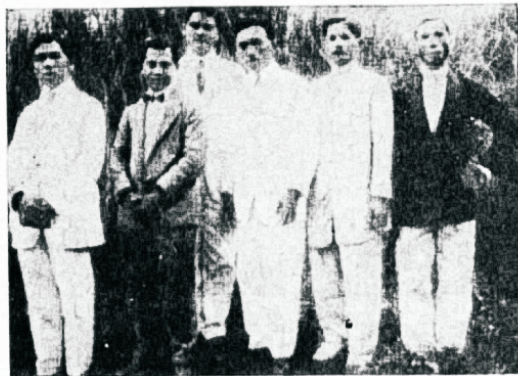
E. Wösnér.

Jutt ühest kadumaläinud raamatust.

Misjonäride tungimine kaugelolewaise maisse meie ajal on toonud päewawalgele nii mõnegi üllatawa näituse sellest, kuidas jumalik ettenägemus Isjandale teed walmistanud. Üüjuga seks wõib nimetada ka juttu karenlastest ja nende kadumaläinud raamatust.

See kõlab fantastilise walmina, mis liiga romantiline selleks, et tõeluna esineda; kuid see peab olema tõde, et nende Ulam-Birma mägede ja dshunglite suguharude esivanemad tundsid kord elawat Jumalat ja omasid pühakirja osasid, mis nad hiljem kaotasid, langedes piimedusse.

Karenimaa kõige kaugemalolewais külades laulawad weelgi suguharude wana traditsioonide hoidjad raamatu üle, mis suguse muinasajal tõi nende esijadele walge mees:

Meie jutlustajad Filippiini saarel.

"Kadunud, kuid ilmub jälle,
Siis kui walge mees toob selle."

Kooliõpilased meie misjonikoolis

Nende kokkupuutumine muinasajal walge mehega ja tema jumalaraamatuga peab olema juhtunud nende esialgses suguharukodumaal hommikupoolses Kesk-Aasias, arwatawasti wõimsa Salwiiniõe ääres, mis Kesk-Aasia kõrgustikust läbi Birma mere poole woolab.

Kokkupuutumises warajaste kristlike õpetajatega.

Mõningad on arwanud, et nende esijad peawad olema kohanud juutide asundusi enda kodumaal ja nii õppinud tundma Jumalat ja loomist ning omandanud mõnede Wana Testamendi osade tõlked. Aga need küla-laulud tunnistawad ka kokkupuutumist Uue Testamendi lugudega. Warajase koguduse misjonärid peawad olema jõudnud nende rahwaste juurde Kesk-Aasias, arwatawasti apostlite päewil, wõi ajal, mil Nestori liikumine lewines ida suunas läbi terve Kesk-Aasia ja isegi Hiinasse.

Oma Kareni rahwa ajaloos kirjeldab inglane Sweeton neid külalaulusid üldjoontes:

"Paljud rahwuslikud traditsioonid esinewad üks-

Edu misjonitöös Kauges Idas.

„Vaata teised tulewad kaugelt . . . ja teised Sinimi maalt“. Jef. 49

Kooliõpilased meie misjonikoolis Sonanis Lõuna-Koreas.

Nende kokkupuutumine muinasajal walge mehega ja tema jumalaraamatuga peab olema juhtunud nende esialgses suguharukodumaal hommikupoolses Kesk-Aasias, arwatawasti wõimsa Salwiinjõe ääres, mis Kesk-Aasia kõrgustikust läbi Birma mere poole woolab.

Kokkupuutumises warajaste kristlike õpetajatega.

Mõningad on arwanud, et nende esiisad peawad olema kohanud juutide asundusi enda kodumaal ja nii õppinud tundma Jumalat ja loomist ning omandanud mõnede Wana Testamendi osade tõlked. Aga need küla-laulud tunnistawad ka kokkupuutumisest Uue Testamendi lugudega. Warajase koguduse misjonärid peawad olema jõudnud nende rahwaste juurde Kesk-Aasias, arwatawasti apostlite päewil, wõi ajal, mil Nestori liikumine lewines ida suunas läbi terve Kesk-Aasia ja isegi Hiinasse.

Oma Kareni rahwa ajaloos kirjeldab inglane Sweeton neid külalaulusid üldjoontes:

„Paljud rahwuslikud traditsioonid esinewad üks-

teisest üffikasjus koha suhtes; aga need jumalatradiitsioonid, nagu neid hüütakse, osutawad täitsa ühesugustena igalpool, Mergui'st Toungoo'ni ja Kapp Negrais'est kuni kaugele idasse Jimmay'ni, Siiamis. Nemad jutustawad kuidas pärast patulangemist Jumal andis piibli karenlastele esiteks, kui inimtõu wänemale harule; et nemad olewat selle hooletusse jätnud, mis tagajärjel Jumal enda wihas selle nendelt ära wõtnud, andes selle nende nooremale wännale, walgemehele, kes aga olewat kohustatud jumalafõna karenlastele tagasi andma ja õpetama neile õiget usku peale seda kui nende patud küllaldaselt lepitatud kauase alluwuse teel teistele suguharudele (inimtõugudele)“.

Ühe Kareni küla elanik oligi see, kes 1828. a., esiteks märkas sarnadust mõningate nende rahwalauludest ja pühakirja õpetuse wahel. Siis sõhwatas tema peast läbi mõte, et walgemees on tõepoolest tagasi toonud raamatu, mille nende esiisad muinasajal ära olid kaotanud. Jutt sellest leiust käib nii:

Raamat tuleb tagasi.

„Üks karenlane, kelle nimi Ko Cha Byn, ühe

birn
tade
ühel
seati
siis
mää
awa
tagc
Wa
fõnu
nud
tööt
heal
aas'

raat

ja i

nee
ken
ten
dest
nin
pid
nei
naf
ren
jas
me
õpe
ma
ta
sun
kar

ös Kauges Idas.

„Vaata teised tulewad kaugelt . . . ja teised Sinimi maalt“. Jef. 49, 12.

mikoolis Sonanis Lõuna-Koreas.

teisest üffikasjus koha suhtes; aga need jumalatradi-
stoonid, nagu neid hüütakse, osutavad täitsa ühesu-
gustena igalpool, Mergui'st Coungoo'ni ja Kapp
Negrais'est kuni kaugemale idasse Jimmay'ni, Siiamis.
Nemad jutustavad kuidas pärast patulangemist Ju-
mal andis piibli karenlastele eisteks, kui inimitõu wa-
nemale harule; et nemad olewat selle hooletusse
jättnud, mis tagajärjel Jumal enda wihas selle nen-
delt ära wõtnud, andes selle nende nooremale wen-
nale, walgamehele, kes aga olewat kohustatud juma-
lasõna karenlastele tagasi andma ja õpetama neile
õiget usku peale seda kui nende patud küllaldaselt
lepitatud kauase alluwuse teel teistele suguharudele
(inimõugudele)“.

Ühe Kareni küla elanik oligi see, kes 1828. a.,
eisteks märkas farnadust mõningate nende rahwalau-
ludest ja pühakirja õpetuse wahel. Siis sõhwatas
tema peast läbi mõte, et walgamees on tõepoolest
tagasi toonud raamatu, mille nende eistjad muinas-
ajal ära olid kaotanud. Jutt sellest leiuist käib nii:

Raamat tuleb tagasi.

„Üks karenlane, kelle nimi Ko Cha Byn, ühe

birmalase wõlgnik-ori, wabastati Dr. Judsoni poolt, tarwi-
tades teda weekandjana. Ko Cha Byn leidis ühe traktaadi
ühel päewal, töötades Dr. Judsoni majas. See oli kokku
seatud Birma keeles, ja ta luges seda waewaga. Wiimaks
siiski wallutas ta selle ja tema õpetused üllatasid teda samal
määralt nagu tema rahwa jumalatradiitsioonid. Tema filmad
awati; tema leidis, et wiimaks ammu ettekuulutatud Jumala
tagasitulek tema rahwa juurde walgamehe läbi oli tõdenenud.
Waimustatud sellest teadmistest ja wallatud rõõmuist rõõmsate
sõnumite üle, mis ta nüüd wõis wiia oma metsikuks muutu-
nud kaasmaalastele, läks ta apostlina oma rahwa hulka ja
töötas ühe inimpõlwe kestwusel, kuulutades Kareni rahwa
heaõstegemist ja Jumala tagasitulekut nende juurde peale
aastajadasi kestnud ootust.“

Paljud karenlastest aratati üles imelikku sõnumi läbi, et
raamat tagasi tulnud. Inimpõlwe kestes olid nad laulnud:

„Jwah (Jehoowa) andis walgete tähtedega raamatu,
Ei lugend seda inime, ja nägemine sai talt wõetud;
Seepärast on nüüd ta nii wilts, õnnetu. —“

See raamat õpetas „wanematele“ patu algust, looniist
ja inimese langemist:

„Saadan oli wanasti õiglane,
Kuid ta astus üle Jumala käsust;
Saadan oli wanasti pühha,
Kuid ta eemaldus Jumala armastusest;
Ja Jumal ajas ta ära.
Tema pettis Jumala tütart ja poega.“

Üks teine nendest katkenditest käib nii:

„Jumal wormis maailma esialgu,
Tema määras söögi ja joogi.
Tema määras läbikatsumise puu.
Tema andis täpsed käud.
Saadan pettis kahte isikut;
Tema mõjutas neid sööma läbikatsumise puu wiljast.
Nemad ei kuulnud sõna, nemad ei uskunud Jumalat.
Nemad sõid läbikatsumise puu wiljast;
Kui nemad sõid läbikatsumise puu wiljast,
Neid wallutas haigus, wanadus ja surm.
Oleksid nad sõna kuulnud ja uskunud Jumalat,
Meid ei oleks wallutanud haigus.
Oleksid nad sõna kuulnud ja uskunud Jumalat,
Meil oleks edu meie toimingutes.“

Nii kõnolewad
need laulude kat-
kendid Jumalast,
tema õigetest tee-
dest ja taewast
ning maast. Ja
pidage meeles, et
neid lauldakse tä-
nase päewani Ka-
reni külaades wal-
jaspool igasugu
meieaja kristlikku
õpetust.

Kui wõitjad bir-
malased, ammu
tagasi, katsumisid
sundida karenlasti wastu wõtma Buddha kirjasi, siis hoiatasid
karenlaste wanemad:

Meie jutlustaja perekond Jaapanis.

Sõjakate metslaste seas.

„Eks meil kõigil ole üks isa?“ Mat. 2, 10.

„Need ei ole need kirjad, mis wanasti antud
Need annab Jwah weel kord tagasi.
Neid kirjasi ei tohi meie wastu wõtta,
Peame uskuma qinult kuldset raamatut.“

Piiblit pidid nad ootama:

„Hõbedane raamat, kuldraamat,
Raamat, millest Jumal Isa rääkis.
Kadunud, ta saab jälle ilmuma,
Kui walgemes ta tagasi toob.“

Olles nähtawasti saanud häid sõnumid walgest mehelt
Lääne-Aasiast, hoidsid wanemad enda rahwalauludega ülal
lootuse, et ühel päewal Jumala kadunud raamat Läänest
tagasi tuakse.

Ükskõik milline on minewiku tundmatu ajalugu, selge
on, et jumalik ettenägemus on juhtinud neid warasema wal-
guse traditsioone, et tuua õndsuse kuulutust paljudele hinge-
dele karelaste hulgas neil wiimil päewil.

Kas see ei ole ka mitte üks märk, et ots wäga ligi
on ja et Jumala Waim walmistab hulki kuulama kuulutust
Kristuse teisest tulekust wäe ja auga? Meieajal tuli Jlm.
14-peat adventliikumine ja kuulutus maailma. Ta ruttab
edasi „iga rahwa, suguwõsa ja keele“ juurde, kutsudes ini-
mesi Jumala raamatu tõele — „Jumala käskudele ja Jee-
suse usule“.

W. A. Spicer.

Fidschi saare elanik, Ratu Welu, endine
inimsööja, nüüdne „S. P. Adw.“ jutlustaja.
Hoiab endist tööriista õlal — nüüdsel käes.

Pärismaalaste õpetamine piiblikaartide abil.

Hädaohud Uue-Hebriididel.

S. P. Adwentistide misjonärid töötawad nüüd
ka Mallikolol, mis üks saar Uue-Hebriidide saares-
tikus on ja mida hädaohulikumaks kohaks kogu sel-
les saarestikus hüütakse. Igatahes on nad sääl hä-
daohulikul pinnal, sest saare elanikud on äärmiselt
metsikud inimsööjad. Hädaohu pärast ei ole teised

misjonärid julgenud weel sinna töötama asuda.
Meie misjonärid peawad enestele suureks ees-
õiguseks, et nad sääl töötada wõiwad ja rõõ-
mustawad iga hinge üle, keda neil korda lä-
heb niisugusest pimedusest päästa. Meie poolt
väljaharitud pärismaalased, kes Ambrym'i
saare elanikud, on Mallikolo saare serwale
elama asunud, kuna pärismaalased Mallikolo
saare elanikud neid ja kõiki teisi sinna asujaid
mahalasta püüawad. Misjonitöö, kui neile
meelewastase uuendusliikumise poolehoidjad on
neile iseäraliselt wihtamiswäärilised. Mitte kus-
kil, ei Ida-Aasias, Sundaisaartel, ega kuskil
mujal Lõunamere saartel, ei ole nende ridade
kirjutaja niisuguseid metsikuid ja tooreid paga-
naid näinud, kui Uue-Hebriididel. Saalomoni saartel
on metsikus küllalt kole aga Uue-Hebriididel on see
päriskirmuärataw. Siin on pimedus nõnda suur, et
sita walgust wiia näib pea wõimata olema. Kuid
ka neile peab walgust wiima ja Jumala Waim
tasandab ka nende metsikute rahwaste südame-
tesse teed.

J. C. Fultoni ainetel.

Misjonitöö edu merefaartel.

„Tema käsüõpetuse peale peawad saared lootma.“ Jes. 42, 4.

Rõõmustawad teated faartelt.

Töö Ida-Aasia miljonite seas teeb suuri edusamme. Mõningatel põldudel, kus meie töö mitme aasta jooksul peaaegu ilma wähema tagajärjeta oli,

Pärismaalaste sõjapaadid, mis suguseid nüüd ewangeeliumi reisudeks tarwitatakse.

näeme nüüd eneste külwist wilja kaswawat, mis meie minewiku ja praeguse waewa rikkalikult tasub.

Jawa saar on üks näitus selleks. Mitme aastase töö järele wõis sel saarel ainult mõningaid mehi ja naisti Kristusele wõita. Meie töölised töötasid wäsimatult mitme suguharu ja keelemurde seas, kuid selleks oli wähje tundemärke, et tööl saaks hea edu olema. Täna on aga oluford hoopis teistsugune. Wiimastel aastatel on Batawias ja Soerabayas suured kogudused asutatud ja Saramang'is kaswab kogudus järjekindlalt. Igal pool ümbruses igatsewad inimesed tõe järele. Aga Jawa 40-miljonilise rahwa seas peab weel palju Kristuse nimel töötatud saama.

Celebes'i saarel on meie tööga alles hiljuti alustatud ja kannab juba head wilja. Eühikese aja jooksul oli huwi rahwa seas elulekutsutud ja peagi wõisime koguduse asutada. Tarwitses ainult rahwale tõe ette kanda, ja nad olid kohe jüdamlilikult selle poolt. Aga kahjuks töötab meil sääl ainult üks misjonäri perekond. Oleks meil sel saarel mõni arstlik misjonär tegutsemas, siis kannaks tema töö sääl palju wilja. Selleks tööks on meil juba wend Albert Mundson wäljawalitud. Mis aga meie plaani teostamast taksitab, on wahendite puudus. Eoodame aga, et see meil peagi wõimalikuks saab ja meie seal mitmed tuhanded hinged wõita wõime.

Hiina kannatab praegu kodusõja all. Ehk küll seal hiinlane hiinlase wastu wõitleb, on siiski kõik hiinlased ühiselt igasuguse wälismaa mõju wastu.

See wõõra olluse wihtamine sai endale alguse Schanghais 1925 aastal ja meie mõtlejime juba furd, et nüüd kõik püüded siin töötada, tagajärjetuks jääwad. Kuid selleks leidjime endid kõige meeldiwamalt petunud olewat; sest rahutuste algusest peale oleme Hiinas rohkem rahwast ristunud, kui iialgi enne sama aja jooksul. Kaugel sellest, et rahutused oleksid meie tööd takistanud, on rahutused uusi wõimalusi esilekutsunud ja nende tagajärjed kuuluwad kõige paremate sekka Ida-Aasias.

Õhtupoolsest Neuguinea saarelt, kus weel täna metsikud inimjõjad elawad, suurte Malay-faartelt, Siiamist, Filippiinidelt, pea igast prowintsi Hiinas, Mandshuriast ja Mongoliast, Jaapanist ja Koreast on palju palweid saadetud, et neile töölisi saadetaks. Kõiki neid palweid ei jõua meie praegu mitte täita; kahjuks puuduwad meil selleks wahendid, et sinna töölisi wäljasaata. Töölised, kes Ida-Aasias alati kõige wäärisemale paganlusele peawad filmi waatama, ja kes nii mõnigi furd enda töökohtadel sellepärast nõrkema kipuwad, et neile abilisi ei saadeta, awaldawad tihti sellekohaseid soowe. Ehk nad küll mitmed juba aasta ja rohkem üle neile määratud tööwiibimise aja, eneste töö juures wahetpidamata ametis on, peawad nad siiski weel sellepärast wastupidama, et asemikke ei tule.

Kas ei peaks meie, tähelepannes nõnda suurt tarwidust, häid wõimalusi ja tungiwaid palweid selleks kõik, mis wõimalik, tegema, et peagi uusi töölisi wõiks wäljasaata.

C. H. Watson.

S. P. Adventistide palwemaja Saalomoni saarel.

Ükskõik kui wähje meie neid toetada jõuame, anname meie misjonipõldudele seeläbi ometi tõenduse, et ka meie filmad nende poole on pööratud ja et meie oma osa selleks kaasa aitame, et neile peagi abilisi wäljasaadetud saaks.

Ameerika põliste

Amatsooni jõe ülemistes ürgmetšades.

Hiljuti külastasime meie mõningaid Ida-Peru ürgmetšade elanikke Amatsooni jõe ääres, kuhu siamaale veel ühegi misjonäri jalg pole saanud. See oli üks raske ja hädaohtlik reis. Indiaanlased võtsid meid kohe lahkesti vastu, kui kuulsid, et Campakooli jutlustaja oli neile külla tulnud. See teade mõjus nõiasõnana ja ähvardused muutusid palumisteks „sest“, ütlesid nemad, „meie tahame ka tõelisku Jumalat tundma õppida.“ Meie jäime nende keskele mõned kuud ja jutustasime neile Jumala armastusest ning rawitsemise nende haigeid. Walus on näha neid hooletusesse jäetud inimesi. Nad on terve mõistusega olemused, kuid neil ei ole mitte wõimalust olnud, paremat olukorda tundma õppida. Korduvalt küsisid nad minult: „Kas sa tuled peagi tagasi meid õpetama?“ „Kas tuled ja warsti tagasi?“ Mida pidin ma neile wastama? Ma ütlesin: „Meie püüame teha, mida suudame.“ „Ja, keegi tuleb tagasi ja aitab teid.“

Kas teie tahate, kes teie neid ridu loete, selleks kaasa aidata, et see lubadus täidetud saaks ja et meie wõiksimise õpetajaid wäljasaata Peru ürgmetšades elawatele punanahkadele, kes nõnda igatsusega ootawad.

Peru.

f. U. Stahl.

Ameerika ürgaegse rahwasugude seas.

Wiimased kaks aastat on meie Titikaka järwe misjonitöös suurt edu toonud. Meie koolitõpilaste koguarw on 2800 pealt 4000 peale tõusnud. Koolimajade wäline ja sisemine korraldus näitab kõigiti edu.

Juliacas on meil nüüd seminar, ja ehk see küll veel mitte täiesti walmis ei ole, siis on selleks ometi eelwalmistused käimas, et siit noorjugu peagi põhjaliku hariduse osaliseks saab.

Töö Ketschalaste seas on sellest wäikesest algusest, mis kord Karos alustati, nõnda kaswanud, et meie pidime kõik enda abiallikad tegewusesse panema. Urcoses oleme uue misjonijaama asutanud. Ketschalaste seas oleme wiimase aasta festel üle

600 uskliku ristitud. Condorcuyo ümbrusesse palutakse tungiwalt ühte peajaama ehitada, kus hiljutise külastamise korral 1100 indiaanlast olid selleks kokku tulnud, et rõõmusõnumi toojaid saadikuid terwitada ja neid paluda, ühte hingekarjast sinna saata.

Jumala sõna wägi.

Uue-Georgia saare lõunakaldal, misugune ka veel Saalomoni saarestikku kuulub, asub palmi puiestikku peidetult Nono küla, mille elanikud alles mõni aasta tagasi ühed hirmuäratawamatest paganatest olid. Nono oli nii mõnegi peanaha jahikäigu algpunktiks olnud. Selle küla elanikkude minewik on koledam, kui et seda kirjeldada wõiks.

Selle küla päälif, Busi, tõi tihti inimohwreid, kelle liha siis tema sõjameeste poolt selle jumala auks söödi, kes neile wõitu oli annud.

Uga kuidas on nüüd kõik teiseks muutunud? Ebajumalate templid on häwinenud, ja kujud on kalli pehjetud. Enam ei nähta tätuweeritud sõjamehi ümberjookswat.

Wõõred ei raiska enam eneste aega sõjariistade walmistamisega. Lapsed ei jookse enam hirmunult

enda onnidesse, nähes kedagi wõõrast lähenemat. On kuulda ainult nende rõõmuist naeratust ja õnnelikku lauluhääält. Ohtu eel koguwad kõik rahwas endid wäikesesse kirikusse, kus nad Siionilaulude kõla all Jumala sõna uuriwad, misugune neid nende endistelt teedelt ümberpöörnud ja õnnelikuks teinud on. Nemad palwetawad nüüd selle poole, kes ka kõige alatuma patuse wõib ärapäasta.

Nende wana päälif ütles enda ristimise juures: „Nüüd on möödas sõjameeste ja wiha päewad, nüüd algawad ühemeelse ja armastuse ajad, sest jumal on armastus.“

H. P. Wicks.

Ühe pärismaalase nõia ümberpööramine.

Üks kõik kui sügawale keegi kurjuse- ja kuradi-kummarduse porisse on langenud, Õmistegija wõib teda siiski ülestõsta ja kindlale kaljule ajetada. Mõni kuu tagasi tuli pärismaalane — nõid — kes rahwas seas suures lugupidamises ja kelle nõuannete järele rahwas waturääkimataalt talitab — meie misjoni-

pärismaalaste keskel.

„Ka neid pean ma siia tooma ja nemad kuuluvad minu häält.“ Joan. 10, 16.

jaama, kelle süda oli armukuulutuse vastu awatud saanud. Ehk see küll oli kaua aega wõtnud, kuni see inimene kõik need wanad kombat, mis sugustes ta elanud, oli maha jätnud, siis wõttis ta nüüd, kus õnnistusekiired tema südamesse paistisid, seda suurema rõõmuga selle wal-

Epilane Lima misjonikoolis.

guse enda südamesse. Ta lasseb nüüd end meie koolis misjonitööliseks koolitada, ja tema südames põleb igatsus oma kaassuguharulastele seda paremat eluteed ja isikut, kes kõiki wõib kuradikumardusest ja teistest halbdustest wabastada, tundma õpetada.

Pärast oma ümberpöörmist andis ka kõik oma nõidusabinõud ja raamatud misjonärile üle ja lasi need kõik misjonijaama õuel ärapäletada.

See tegu oli, tähelepannes selle mehe seisukohta rahwa seas, tõesti üks imelik wõit pimeduse wõimude üle. See mees on elawaks tõenduseks, et armukuulutus isegi elukutselise nõia ja rahwapimestaja wõib ärapäasta.

Perene — misjonipõllult.

Seitsmenda-P.-Adwentistidel oli eesõiguseks esimestena ka Ida-Peru metsikute elanikkude seas misjonitööga algust teha ja juba esimene uudiswili oli koha väga rõõmustaw. W. J. U. Stahl oli tööga algust teinud ja seda Campade ja Amuescha rahwa juures hoogsalt edenema pannud.

Chuncholaste lastele awasime kooli. Nende lapsed on targad ja neid on kerge õpetada. Õpetajaks on meil jäl üks Aymara-indiaanlane, kes Titikaka järwe ääres meie koolis oma hariduse sai. Temale on sealtmaa laste jaoks väga hääd õpetaja omadused. Teade selle mehe üle, kes tõe Jumalat kuulutab ja Chuncho rahwa vastu sõbralik on, on kaugele kuulus. Rohkewulijed indiaanlaste saatkonnad, kes ilusaid

fulg-peaehteid kannawad, tulewad selleks kaugele sje-maalt, et midagi elawa Jumala üle kuulda. Paljudelt kohtadelt tulewad kutsed, et nende seas tööga alustataks. Nõnda oleme meie praegu ühe suure ja aulise liikumise algul, mis sugune, nagu meie loodame, kogu selle maa enda alla wõtab ja neile walgust ning rõõmu toob, kes kõige jäledust äratawamas paganlikus pimeduses ägawad.

H. U. Stewens.

Campa suguharu seas, Perus.

See walmistab tõesti rõõmu, kui näed, kuidas inimesed ifka enam ja paremini äralunastamise plaanist aru saawad. Paljud toowad juba nüüd oma kümnuse ja ohwrid selleks, et ka teistele seda tõe edasiläkitada. Meie peame enda palwekoosolekut igal kesknädala hommikul kell pool seitse. Need on tõesti meile kõigile suureks õnnistuseks. Imestamiswäärt on kuulda, kuidas need nõndanimetatud metslased palwetawad, nii kartlikult ja alandlikult, kuid siiski nii südamliselt. Nemad paluwad nüüd meie rahwa eest üle terve maailma. Neil on ka mure nende eneste kaasmaaliste pärast ja nad palwetawad ka nende eest. Hiljuti ristisime 19 Campa elanikku. Kuid ka siin on juba tagatõusamine peale-

Metsikud indiaanlased Ida-Perus.

Indiaanlaste lapsed meie koolis, Perus.

alganud. Pärismaalased saadawad wälja käskjalgu ja püüawad kõiksuguse laimu läbi ja ähwarduste teel inimesi araks teha. Kuid noored wõitlejad teawad seda juba ette, et see tulema saab ja tulema peab. Meie oleme neile isegi seda juba enne õelnud mis suguste sõnadega waenlane läheneda püüab. Nii sugused raskused ainult edendawad Jumala tööd. Minewal kuul tulid neli indiaanlast, kes terve kuu aega olid reisinud, meie misjoni jaama waatama. Nemad elawad Ucayali ümbruses. Nemad ütlesid, et nad ei olla enne kuulnudki, et üks elaw Jumal ja Jeesus, Kristus on olemas.

J. U. Stahl.

S. P. Adw. üleilmne

Meie arstlikud misjonärid.

Tõelike arste ja halastajaid õdesi ei kihuta rahategemise ega rikkuste kogumise tung taga, waid hädaliste aitamine. Jälgides suure Arsti-Misjonäri eeskjuu järele, kes ennastalgawalt pühendas oma elu hädaliste ja kannatajate teenimiseks, on ka ligi 3.000 arsti ja halastaja õde, Seitsmenda-Päewa-Adwentistide seast, wälja läinud hädaliste hüüde peale pea kõikidesse maadesse.

Meie mitmedkümmend sanatooriumid, haigemajad ja apteegid asuwad Aafrikas, Indias, Hiinas, Jaapanis, Koreas ja Lõuna-Ameerikas; peale selle weel suurel arwul Euroopas ja P. A. Ühisriikides. Need asutused tegutsewad misjonitöö põhjalusel, ilma isiklikult kasu püüdmata.

Meie kahekümmeskolmas halastajaõdede ettevalmistamiskoolis on praegu 1000 õpilast, kelledest iga aasta omawad õpetuse ligi 250 õp. Üldine õpetajate arw on praegu 3.450 õde. Paljud nendest on läinud kaugele paganate maile, kus nad tegutsewad kahefordses töös, arstides niihästi inimese ihu, kui ka hinge. Teised on walmis sama teed käima, kuid selleks on wäga tarwis raha millega neid saata ja neid warustada ka lihtsama tarbetega et nende tööd tagajärjerikkamaks teha. U. W. Truman.

Palwe kannatajate Injade jaoks.

Lõuna-Ameerika lääneranna riikides on palju haigusi. Külgehahtawad haigused on üldised, mida wõiks suuresti kõrwaldada enam terwishoidlikumate eluwiisidega.

Siin elawad miljonid indiaanlased. Wähe kannatse nende eest hoolt. Siin leiawad arstlikud misjonärid waba tegewuspõllu eest, ja sadanded astuwad juba sellesse töösse. Meie misjonijaamade apteegid on suurte hulcade poolt tarwitatawad; suured haigete hulgad koguwad iga päew nende ümber. Abihüüdeid on palju, kuid ettevalmistatud töötajaid wähe.

Kuidas wajame meie misjonäre terwise ewangeeliumiga, kelle hinged on ka lunastamise kuulutusega täidetud.

Eima, Peru.

H. U. Stewens.

Terweksaanud pidalitõbine.

Üks mees tuli meie haigemaja-apteeki, Manningis, Lõuna-Hiinas. Järelewaatusel selgus, et ta põeb pidalitõbe, mis juba edasijõudnud astmes seisis. Ta ütles meile, ta teab, et on pidalitõbine, ja et ta on oma perekonnast wälja aetud.

Meie walmistamine temale ruumid wäljastpool haigemaja ja alustamine rawitsemist. Meie andsime temale ka waimlist kirjandust ja kõnelesime temaga suure Arsti üle, kes kõik haiguseid wõib parandada. Kui me piiblit uurisime ja teda õpetasime, et Jumala filmis on patt kui pidalitõbi, sai ta süda liigutatud, ja ta palus meid palwetada, et ta

saaks terweks. Pärast wiiekuulist rawitsemist kadusid täpid tema näolt ja ta jalg on palju terwem. Nasta pärast läks ta oma perekonna juurde tagasi. Rahwas waewalt uskus, et ta on sama inimene. Ulati, kui me teda kohtasime, ütles ta: „Kiitkem Jumalat, et ta on mu terweks teinud.“

Manning, L.-Hiina.

P. E. Williams.

800 film. arstini.

Ühe aastaga on 4.108 abitarwitajat olnud Kanye apteegil, Betshuanamaal, Aafrikas. Pealikud wõi nende naised, wõsainimesed, segatud pärismaalased ja hottentotid on lähedalt ja kaugele küladest tulnud, et neid rawitseda, wõi rohku anda. Pärismaalased on tulnud wiiesaja miili (754 wersta) kaugelelt oma wanamoelistes härjawanfrites. Sellest on näha, et arstlike misjonäri mõju on kaugele laialilaginunud. Mõned hirmsad haigusejuhused on meil ettetulnud. Mäletan hästi ühte pärismaalast, kelle

arstline misjonitöö.

„Ilma olete saanud, ilma andke.“ Matt. 10, 8.

terwe selg oli üks suur paife. Ta oli äärmuseni väljakurnatud. Pärast mõne nädalise rawitsemise järele wõis ta tagasi minna oma koju ja rääkida teistele tööst, mis tehtud uues haigemajas, Kanye's.

Oleme tänulikud, et wõime siin olla, kus arstline abi nii väga tarwilik ja kus seda nii suuresti hinnatakse.

Kanye, Betschuanamaa. Dr. A. H. Kretschmar.

India külaarst.

Indias on palju arste, kuid nad ei ole mitte niisugused nagu meie neid kodumaal tunneme. Hiljuti tuli üks naisterahwas longates meie misjoni apteeki, Põhja-Indias. Kui ta oma jala räpajest riidest wabas-

tas, ilmus nähtawale hirmus haaw. Lih oli nagu kellestki ära sõõdud. Kui talt järel päriti selle üle, wastas ta, et okas tungis talle jala tallasse ja arst lõikas selle wälja. See oli küla habemearst, samuti ka küla arst, sest tal oli kõige terawam nuga selles külas. Ta on harjunud raha ette wõt-

ma ja küllaldaselt lõikama, et abitarwitaja teaks, et ta oma raha eest wäärilise abi saanud. Sel naisterahwal oli ta lõiganud kahe tolli laiuse naha tüki jala päkalt, ja kaunis sügawalt. Waene naisterahwas paranes, kuid ta jääb eluajaks sandiks.

Abitarwitajad tulewad meie juurde lähedalt ja kaugeist küladest hirmsates seisukordades, paljuid ei saa enam kuidagi aidata. Meie wäike apteek teenib rahwast, ja ka meie misjonärid kannawad lihtsaid arstirohte kaasas, rawitsetes haigeid nii hästi kui wõiwad. Tihti on selle armastuse läbi wõimalik kannatajat Jumala Talle juurde wiia.

Lucknow, India.

J. F. Blue.

Arstlised misjonärid Wenemaale.

Meie oleme alustanud arstlist misjonitööd Wolga wabariigis, Wenemaal. Kaks arsti ja kaks halastajat öde asuwad tarwiliku teenijaskonnaga Marksstadt'is. Seal tegusewad kaks kliinikut; üks ilma-

haigete jaoks, mis on suurem osa, teine nina-, kõrwa- ja kurguhaigetele. Iga päew antakse sadandetele inimestele abi. Ka wäike haigemaja on tegusemas, kuhu asetatakse neid haigeid, kes tarwitawad pikemat rawitust.

See arstline töö on niihästi walitsuse, kui ka rahwa poolt väga hinnatud ja austatud. Meil on kawatsus saata ka kaugeemale arstlist abi, ja loodame, et niisugused rawitussasutused saawad selle maa kaugeimates kohtades awatud, kus arstline abi on nii väga tarwilik.

Bern, Schweits.

W. K. Jsing.

Haigemaja ehitus Kenya asunduses.

Meile anti kümme aakrit maad (3 tiinu 1680 r. f.) uue haigemaja jaoks, kolm ja pool miili (5 w. 140 f.)

Wiktoria Nyanza järwe põhja kaldalt eemal, Briti Ida-Aafrikas. Maa puhastamine ja haigemaja aluse panemine algas juulikuus

1924. a., ja alustamine tegewust selle aasta algul. Rahwa suur kiisendam waja-dus arstlise misjoni töö järele selles maajaos oli põhjusiks meile teha nii suuri kulusi ehi-

tades jäädawat haigemaja selle rahwa seas. Rahwas on siin väga mahajäänud elades mustas ja terwise-wastases olukorras, ilma Jumalata oma elus. Meie misjonärid on tegewuses ewangeliseerides, kuulutades armuõpetust ja ülestõstes pärismaalasi, ja ka arstline misjonitöö ei etenda mitte wäikset osa selles hingede-päästmise töös.

Wäljawaated arstlikeks tööks on siin selged.

Kenya asundus, Br. Ida-Aafrika. Dr. S. Madgwick.

Mis meie lunastamine taewale on maksnud.

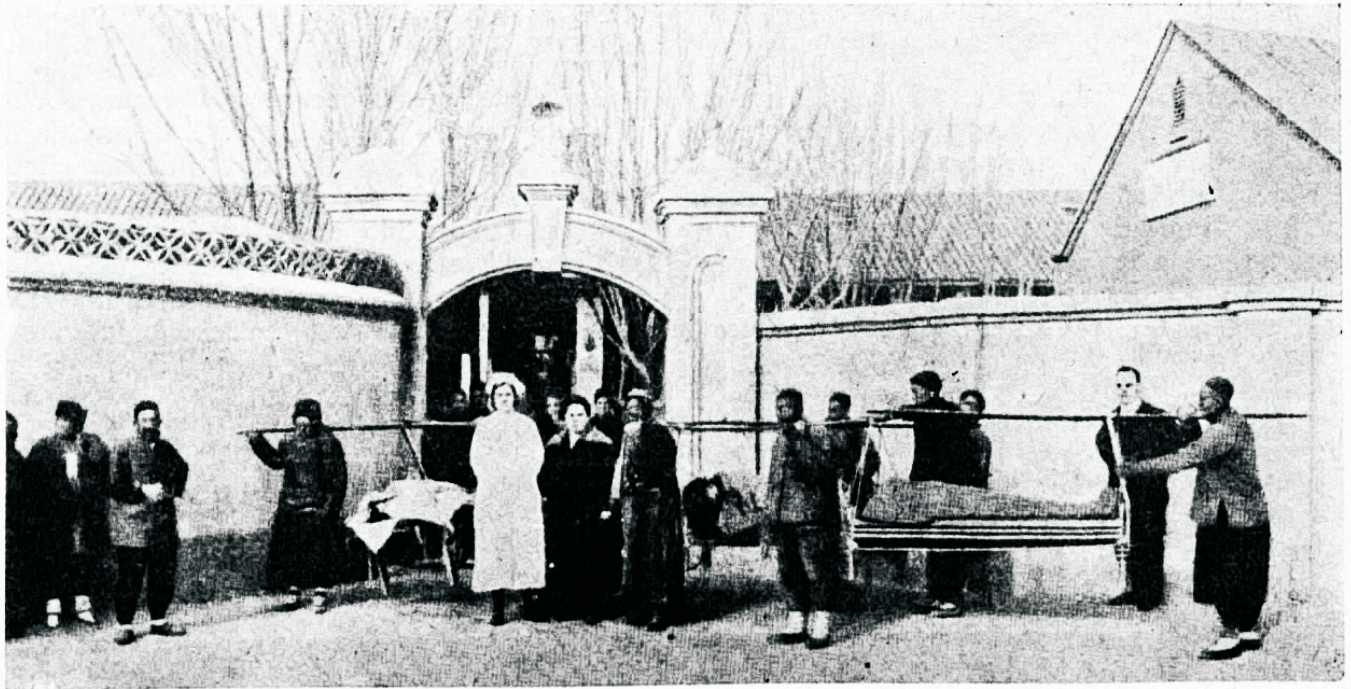
„Ja teie teate, et teid ei ole kaduwa asjadega, ei hõbedaga ega kullaga lunastatud waid Kristuse . . . kallil wera.“

1. Peetr. 1. 18. 19.

Kui Peetrus need sõnad kirjutas oli orjakauplus Roomas üldiselt kombeks; mehi ja naisi sai or-

Dr. A. H. Kretschmar oma tegewuspõllul, Kanye's, Betschuanamaal.

Meie rawitusasutus Honan'is, Hiinas.

Rawitusasutus pakub siit rahwale 50 km. kaugusel ümberringi ainsama wõimaluse, haigeid wäljaõpetatud arstide poolt rawitseda lasta. Siin Hiina sisemaal peab mõnikord 150 kuni 200 km. reisisa, enne kui mõne arsti leiad. Alates 1916 aastast, mil meie poolt see asutus asutati, on paljud kümnedtuhanded siin wastuwõttu ja rawitusust õpetatud arstide ja halastajadde poolt leidnud.

Haigeid tuakse siia igal wõimalikul wiisil: küll kandraamidel, tõukelärudel, seljas ja teistel — muidugi wedrudeta — sõiduriistadel. Annetustega, mis „Õdikusetänu“ tööd läbi saadud, oleme wõinud wiimaste aastate jooksul enda asutuse krundi laiendada. Müüd on meie plaan, muidugi eeldades, et selleks tarwitik summa raha saadakse tungiwatele tarwidustele wastawalt, ehituslist suurendust ettewõtta.

jadeks ostetud ja müüdnud — ostetud fulla ja hõbedaga. Meie ajal on orjapõli awaliku eluõigusetä. Nii hirmus kui see orjapõli oli, on siiski weel üks suurem sulasepõli olemas, see on patu orjapõli. Ta ise on end patu walitsuse alla müüdnud. „Kes pattu teeb, on patu sulane“. Joan. 8, 34. Kord, pimedal keskajal wõetud kinni üks sepp ja paigutatud raudus kätega wangimajja. Olles haruldaselt tugew mees, lootnud ta raudu purustada. Raudu lähedalt silmitsedes sai temale selgeks, et see wõimata oli; raudadel leiduwate märkide järele tundis ta, et need tema enese tehtud olid ja ta oli alati suurustanud et ükski ei suuda tema tehtud raudu purustada. Müüd aga hoiti teda tema enese poolt walmistatud ahelates.

Samasugune saatuse on tõde iga inimese kohta siin ilmas. „Sest kõik on pattu teinud ja on Jumala aust ilma“. Rom. 3, 23.

Ainsam wõimalus patu orjapõlwest wabaks saada esineb meile seeläbi, kui meie isanda, keda meie teenime, ümberwahetame. Sellel wahetusel peab aga meie eest üks ostuhind makstud saama, et meid saatana ja patu wõimu alt wabastada, nõnda et meie elawat Jumalat teenida wõiksime, kellel loomise läbi meie üle õigus on. Ehk inimene end küll ilma hinnata on aramüüdnud, pidi tema wabastamiseks arawamata suurt hinda maksetama. See lunastusehind makseti meie eest ära; saatana wägi murti ja

igale inimesele awati tee wabadusele. Patuta isik andis end meie ajemele. Kristus tuli selleks, et hinge orjaahelaid purustada.

Mus isand soowib meie wabatahtlist teenistust.

Patu ori wõib Kristuse teenriks saada. Tema saab siis arapäästetud pimeduse wõimusest ja asetatud Jumala Poja kuningriiki. Kol. 1, 13. Eugeja, kas ei sunni Kristuse armastus ka sind samale otfufusele jõudma ja ka teisi sellele mõjutama?

Üks Inglismaa kaupmees tundis end kord otsekui sunnitud olewat, ühte mohammedlast-orja ostma, kellega ta oli tuttawaks saanud ja kellele wastu temal suur kaastundmus oli. Pakutud hind wõeti ka tema peremehe poolt wastu. Ori, kes inglase tegu mõistis, aga kellel selle mehe plaanist vähemutki arusaamist polnud, hüüdis kui tahtmatult: „Teie tahate ise waba inglase olla ja ütlete et teil orjapõlwe wastu põlastus on, ostate siiski mind orjana omale? Kas ei ole minul samasugune õigus wabaduse peale kui teilgi?“ Kaupmees waatas lahkest tema peale ja ütles: „Mina olen sind selleks ostnud, et sind wabaks lasta.“

Samal filmapilgul waikis wastuhakkamise waim selle orja südames; ta puhkes pisaratesse, langes oma wabastaja jalge ette ja ütles: „Teie olete minu südame wõitnud! Mina tahan igawesti Teie ori olla!“

sid 87 mõrtsukatööd, 51 abielurikkumist, 41 abielu-
lahutust, 45 enesetapmist ja 176 röövimist. Paulus
kirjutab, et inimesed viimasel ajal eneste himude ra-
huldumist ja lõbu enam armastavad, kui Jumalat.
2. Tim. 3, 5. Selle järele ei ole meie päevil mitte
üks nõndanimetatud suurte pattude hulk suurenenud
waid samuti ka lõbustusih ja usumaenikkus. Urwu-
rikkad seltsid ja ühingud wõitlewad awalikult Kris-
tuse wastu. Nende pealetormamised on ka tema
koguduse wastu sihitud. Nemad pillawad piibli-
õpetuse üle ja teotawad Jumala käskusi.

Meie ajal ei puudu aga ka oma walgusekulg.
Just meie päewil teeb Jumal suuri asju. Kogu
maailma saatus on ikkagi weel tema käes. Kui kur-
jus küll tugew on, on headus siiski weel wägewam.
Sõja järele on misjonitöö nii kodu- kui välismaadel
tähelepanemisewääriliselt hoogu wõtnud. Britti ja
Wälismaa Piibliselts teatab, et 1924. aasta on
kõige suuremat edu näidanud, mis kunagi tema aja-
loos olnud. Selts on sel aastal 10.000.000 piiblit
ära müünud, nende seast üksinda Hiinas 4.200.000
Jsegi Türgimaa awaldab tähelepanu piibli wastu.
Möödunud aastal müüdi ära üle 100 000 türgikeelse
piibli. mis rahwa poolt huwiga loetakse.

Württembergi Piibliselts on möödunud äriaastal
(1924/1925) ära müünud 250.000 piiblit, 250 000
Testamenti ja 200.000 piiblosa, kokku 700.000

eksemplari. Ka see on kõige suurem arw selle seltsi
ajaloo. See selts on oma alustusaastast peale kuni
(1924/25) äriaastani kokku 5.440 000 piiblit, 8.300 000
Uut-Testamenti ja 5 700.000 piiblosa, seega kõik
kokku 19.440.000 eksemplari ära müünud.

Paganate maajagudes, nii kui Hiinas, Indias
ja Aafrikas on suur usuline ärkamine käimas. Rah-
was igatseb tutwuneda walgemehe Kristusega. Selle
kohta olen ma oma viimasel reisil Ida- ja Ohtu-
Aafrikasse kindlaid tõendusi näinud. Jsegi Islam
peab end täna kristluse wastu teist, kui endistel
aastatel.

Jgal pool on misjonitöö täna awatud uksed
ees. Jseäransis röömustame aga weel selle üle, et
kristlikude maade rahwad ikka enam ja enam mis-
jonitöö tähtsusest aru saawad, olgu see kas kodu- wõi
paganamaadel.

Jnimsugu näeb elufogemustest, et kultuur ei wõi
seista ilma piiblit. Praegune maailm hakkub olles
ilma Kristusega. Seepärast tehakse seega inimsuole
head, kui kodumisjoni peale suuremat rõhku pan-
nakse, kuid kõige suuremat head seeläbi, kui misjoni-
tööd paganamaadel toetatakse.

Mida enam välismaades misjonitööd toetatakse,
seda hoolsamaks saame seeläbi ise kodumaal. Nii
pea kui röömusõnum Kristusest on üle maailma jõud-
nud, siis saab ka Jumala riik tulema. Matt. 24, 14.

„Õitusetänu Lehe“

eesmärk on ühelt poolt näidata, kui taugele paganate seltsa ja mil määral röömusõnum
Kristusest ja tema tulewasest riigist on jõudnud ja teisest küljest wõimaldada selle
„Õitusetänu Lehe“ wäljaandjale misjoniseltile wahendid koguda, millega sel raskel ajal
ülewalmimetatud ülesannet paganamaadel täita.

Need, kellele see misjonileht laialilaotajate poolt kätte tuuakse, wõiwad kindlad
olla, et kõik anded ustawalt misjonitehnikasale edasi antakse.

Lahteks tähelepanemiseks!

Kui keegi, kes seda lehte lugenud, tungi tunneb, midagi paganamaa misjonitöö edendamiseks
ohwerdada, olgu see ükskõik kui wäikene summa, siis wõetakse seda alati tänuga wastu ja toimetat-
akse ausasti annetuse sihtkohta edasi, seda „Misjoniteadetes“ awalikult kwiteerides.

Anded saata selle lehe wäljaandetoja aadressil kasapidajale Martha Daniel'ile.

Waewalt mööduub mõni päew aastas, kui meie
misjonäre ei ole merereisul.